

ZAČÁTEK ZAČÁTKU

Když dvanáctiletý Henry Turner pohlédl z okna a spatřil úplněk, zaplavila ho vlna vzrušení. Nebylo pochyb o tom, že je načase jít. Několik let bádala v knihách, zabýval se pověstmi o moři a nyní konečně našel, co hledal.

Se srdcem sevřeným nadějí se rozhlédl po tlumenně osvětlené místnosti. Na jeho stole ležely opotřebené námořní mapy, které byly v rozích zatěžkány lasturami a kameny z pláže. Na posteli se povalovaly knihy, z jejichž otevřených stránek čpěly síru mořské příšery. Postava pokrytá korýši natolik, že již téměř nepřipomínala člověka, působila dojmem, že se co nevidět vrhne na čtenáře.

Mezi všemi těmi bájemi a pověstmi vynikala šibalská tvář, pod jejímž odzbrojujícím úsměvem stálo tučným písmem napsáno *HLEDANÝ: Jack Sparrow*. Když si Henry na odchodu zapnul pásek, pohlédl na jiný obrázek – na obrázek svého otce Willa Turnera.

Neviděl ho už několik let, ale každý den si prohlížel jeho pohlednou tvář, zkoumal společné rysy

a často se jí svěřoval se svými nejtajnějšími sny a obavami, jako kdyby ho otec mohl slyšet.

„Už jdu, otče,“ zašeptal odhodlaně.

Sfoukl svíčku a sundal ze zdi kresbu. Ta znázorňovala obávaného mořského boha Poseidona, jak se tyčí nad vlnami, ohání se trojzubcem a vládne všemu kolem sebe.

Naposledy pohlédl na otcův obrázek a vylezl oknem do černočerné noci. Když klopytál po střeše, měsíc osvětlil cíl jeho cesty – oceán sahající až k dalekému obzoru.

Po chvíli už seděl v loďce, která se pohupovala na vlnách. Chopil se vesel. Pod sebou cítil nekonečně hluboké moře představující tajemství i pro ty nejučtější vědce. Pod hladinou se ve tmě nacházely skály i údolí. Tam dole čekaly tajemné bytosti a poklad nevyčísitelné ceny, který mohl navždy změnit jeho život.

Ačkoli byl ještě mladý, považoval se za moudrého. Zatímco ostatní děti si hrály na vojáky a sváděly bitvy mezi mokřinami na ostrově, on se potuloval po docích, učil se všemu o lodích a naslouchal příběhům o moři. Sbíral historky a zvěsti, jako kdyby šlo o drahocenné šperky, a pečlivě je schraňoval.

Avšak žádná z nich se nevyrovnala příběhům, které mu o otci vyprávěla jeho matka. Podle Henryho

mínění nikdy nežil nikdo tak odvážný jako Will Turner, který obětoval vše, aby zachránil své milované.

Henry si při veslování tiše pobrukoval do rytmu. „Jou-hou, jou-hou ...“

Jakmile získal pocit, že je dostatečně daleko – když se ostrov, na kterém žil, stal pouhou šmouhou na obzoru – přestal veslovat, vytáhl vesla do lodky a zajistil je. Popadl velký pytel plný těžkého kamení a přehodil ho přes příď.

Žbluňk! Zatímco pytel klesal ke dnu, lano, které k němu bylo připevněno, se zběsilou rychlostí odvíjelo čím dál tím blíže druhému konci – připevněnému k Henryho pravé noze.

Teď už nemohl zvrátit to, co se mělo stát, ani kdyby chtěl.

Bez jakýchkoli pochyb a s nezměrnou dávkou optimismu, který zdědil po své matce Elizabeth Swanové, jež velela pirátům, unikla příšerám a několikrát se ocitla na hranici smrti, se zhluboka nadechl a skočil do temné hlubiny.

Tam ho obklopila neproniknutelná tma. Klesal pod vahou pytle čím dál hlouběji a zachoval klid, ačkoli měl pocit, že mu hoří plíce.

Ve chvíli, kdy z nedostatku vzduchu začal zavírat oči, narazil nohama na něco pevného. Jeho klesání zastavila dřevěná paluba lodi trčící z hlubin.

Přestože to čekal, jakmile loď začala uhánět k hladině, zaplavila ho vlna úlevy. Čím rychleji, *tím lépe*, pomyslel si téměř v bezvědomí z nedostatku kyslíku.

Loď se s ohlušujícím rachotem vynořila nad potměnou hladinu. Přes její okraje se valilo obrovské množství vody. Na boku stálo její jméno: *Bludný Holanďan*. Stovky dřevěných prken se s vrzáním přizpůsobovaly změně tlaku.

Henry ležel na palubě a lapal po dechu. V tom se k němu ze stínu přiblížila mužská postava.

„Otče ...“ Hlas se mu zlomil.

Will Turner na něj nevěřicně hleděl. Když na této hrůzostrašné lodi rozpoznal svého syna, tvář se mu sraštila bolestí.

„Henry, co jsi to udělal?“ zeptal se ho. Od té doby, co se viděli naposledy, jeho syn tak vyrostl. Will toužebně pomyslel na všechny okamžiky, které v jeho životě promeškal – Henryho první slova, první krůčky – a na všechny budoucí okamžiky, které nikdy nezažije. Strávil na lodi už deset let a nečekalo ho nic než smrt.

„Řekl jsem, že tě najdu,“ pronesl Henry vesele a vyšel svému otci vstříc.

Avšak Will okamžitě ucouvl. „Nechod' ke mně!“ Když si všiml bolestného výrazu ve tváři svého syna, dodal o poznání mírněji: „Podívej se na mě, synu.“

Will vstoupil do paprsku měsíčního světla. Jeho kdysi pohlednou tvář během deseti let pokryli koryšičky, řasy a malá kroutící se stvoření. Jeho otupělý pohled byl poznamenán deset let trvajícím zoufalstvím.

Henry neucukl. „Mně to nevadí,“ prohlásil.

Will ho z celého srdce toužil obejmout, ale věděl, že Henry musí okamžitě pryč – jinak na lodi zůstane uvězněný navždy jako on. „Na *Holanďanovi* pro tebe není místo. Vrať se domů k matce –“

„Ne,“ skočil mu Henry do řeči.

Ze spodní paluby se ozvalo šourání a vrzání. Henryho živoucí síla podnítila posádku *Holanďana* k pohybu.

„Vědí o tobě,“ pravil Will napjatým hlasem. Tasil meč a jedním pohybem přeťal lano poutající Henryho k pytli. „Odejdi, než bude pozdě.“

„Ne. A když mě hodíš přes palubu, hned se vrátím.“ Henry nadzvedl bradu a snažil se nevnímat lehkou nevolnost při představě dalších obyvatel lodi.

Will bezmocně rozhodil rukama. Copak to jeho syn nechápal? „Nevidíš, že jsem prokletý? Odsouzený zůstat na této lodi!“

„Proto jsem tady,“ prohlásil Henry nadšeně. „Vím, jak tvou kletbu zlomit – a osvobodit tě z *Holanďana*!“

„Henry, ne.“ Will zavrtěl hlavou, ale jeho syn pokračoval.

„Dočetl jsem se o pokladu, který ovládá veškerou moc moře. Poseidonův trojzubec může zlomit tvou kletbu!“

Když Will viděl, jaké zoufalé odhodlání se zračí v Henryho tváři, přemohly ho city a pevně syna objal.

„Henry, ten trojzubec nikdy nenajdeš,“ řekl tiše. Jeho syn se musel této bláznivé myšlenky vzdát dřív, než skončí mrtvý – nebo ještě hůře. „Nic takového neexistuje. Je to jen pověst.“

„Jako ty pověsti o tobě a kapitánovi Jacku Sparrowovi? On mi ho pomůže najít,“ namítl Henry vzdorovitě.

Will při zmínce toho jména nadzdvihl obočí. Ačkoli měl tohoto piráta z nějakého neznámého důvodu rád, poslední, po čem toužil, bylo, aby se jeho syn zapletl s mužem, který neustále přitahoval problémy.

„Drž se od Jacka dál,“ varoval ho. „Nech moře na pokoji a přestaň se chovat jako –“

„Jako pirát?“ skočil mu Henry do řeči. Nechápal, proč se jeho otec nechopil šance na svobodu. Cožpak mu nevěřil, že to dokáže? „Nic mě nezastaví. Jsi můj otec.“

Byl odhodlaný najít Jacka a trojzubec a dokázat svému otci, že je odvážný a chytrý.

„Je mi líto, synu,“ zašeptal Will a z celého srdce mu zatoužil být otcem, kterého potřeboval. To nejlepší,

co pro něj mohl udělat, bylo držet ho od moře co nejdál, aby zůstal v bezpečí. „Mou kletbu nedokáže nic zlomit – tohle je můj osud. Musíš mě nechat jít.“

Will pohlédl přes rameno ke dveřím vedoucím na spodní palubu. Už neměli času nazbyt. Sundal si z krku amulet, vtiskl ho Henrymu do dlaní a odvedl ho k boku lodi.

„Zůstaneš navždy v mém srdci. Mám tě rád, synu.“ Pomohl mu přelézt přes okraj.

Henry se ještě na okamžik zadíval na otcovu tvář pokrytou koryši a dalšími živočichy, aby si ji vtiskl do paměti. Pak se pustil a skočil do vody.

Will pozoroval hubeného, šlachovitého Henryho, jak zdráhavě leze zpátky do loďky. Jeho syn stále ještě věřil ve šťastné konce. Will doufal, že se nedozví pravdu stejně bolestným způsobem jako on sám.

Bludný Holanďan se potopil zpátky do hlubin. Když se Henry usadil ve své loďce, byla už hladina oceánu opět stejně hladká jako zrcadlo a po obrovské lodi nebylo ani památky. Henry znovu osaměl.

Avšak nyní byl ještě více než kdy jindy odhodlán zachránit svého otce před neblahým osudem. A tak si místo pobrukování celou cestu na pobřeží opakoval jméno toho, o kom nepochyboval, že mu pomůže dosáhnout cíle: „Kapitán Jack Sparrow...“